

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 927/2014
09.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.З., због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.З., адвоката С.П., из В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 1560/13 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Врању 2Кж. бр. 292/14 од 15.07.2014. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.З., адвоката С.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 1560/13 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Врању 2Кж. бр. 292/14 од 15.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. бр. 1560/13 од 25.04.2014. године, окривљени Љ.З., оглашен је кривим за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 – пет месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени за време од 2 – две године по правноснажности пресуде не учини друго кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 2.000,00 динара и на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 39.125,00 динара, од чега износ од 34.125,00 динара на име трошкова оштећеној А.А., а износ од 5.000,00 динара у корист буџетских средстава суда, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена А.А. за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Виши суд у Врању, пресудом 2Кж. бр. 292/14 од 15.07.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Љ.З. и пресуду Основног суда у Врању К. бр. 1560/13 од 25.04.2014. године, потврдио.

Бранилац окр. Љ.З., адвокат С.П., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да „ревизијски суд“ преиначи пресуде Основног суда у Врању К. бр. 1560/13 од 25.04.2014. године и Вишег суда у Врању 2Кж. бр. 292/14 од 15.07.2014. године, утолико што ће применом члана 423. ЗКП, окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Љ.З., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Љ.З., адвоката С.П., је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног наводи се да се побијане правноснажне пресуде заснивају на произвољној примени кривичног закона јер радња која је окривљеном стављена на терет није и не може представљати кривично дело из члана 278. КЗ имајући у виду, с једне стране, да законски опис бића кривичног дела у питању подразумева употребу опште-опасног средства, чијом се употребом објективно може угрозити живот и телесни интегритет људи, дакле већег броја лица и која доводи до изазивања опште опасности, што значи да је опасност наступила према индивидуално неодређеном кругу лица или поједином, али индивидуално неодређеном лицу или индивидуално одређеном већем броју лица, а с друге стране, да је окривљеном стављено на терет да је „држањем одвезаног пса расе „а.к.“, при чему је реч о ситној раси која не представља и не може представљати „општу опасност“ изазвао не „општу опасност“ већ само „опасност“ са конкретном последицом угрожавања и телесне повреде једне једине оштећене – А.А., при чему је неспорно да се на удаљености од 30 – 40м налазио сведок З.П.који ни на који начин није био угрожен. Из наведених разлога, као и због тога што су штетне последице у облику једне огреботине оштећене незнатне па је реч о делу малог значаја, по ставу браниоца окривљеног, нема кривичног дела и окривљеног је, применом члана 423. став 1. тачка 1. ЗКП, требало ослободити од оптужбе.

Међутим, изложени наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Ово из разлога што из чињеничног описа дела у изреци правноснажне пресуде, сагласно опису дела у оптужном акту, произилазе сва битна обележја кривичног дела из члана 278. став 5. у вези са ставом 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на опште опасну радњу држања у неограђеном дворишту куће одвезаног пса без надзора и последицу која се састоји у изазивању конкретне опасности за тело оштећене А.А. и повређивању оштећене, тако и субјективна обележја која се тичу психичког односа окривљеног

као власника пса према радњи и последици дела, што правилно закључује и другостепени суд поводом истоветних жалбених навода браниоца окривљеног. Околност коју истиче бранилац окривљеног у захтеву, да је последица предметног дела угрожавање и телесна повреда само једног лица, супротно наводима захтева, није од значаја за постојање кривичног дела у питању јер се последица дела може састојати и у изазивању опште опасности према поједином, индивидуално неодређеном лицу.

Неприхватљиви су наводи захтева браниоца окривљеног да дело које је окривљеном стављено на терет није кривично дело због малог значаја, у смислу члана 18. ст. 1. и 2. КЗ, јер околности извршења предметног кривичног дела и последица истог у виду nanoшења лаке телесне повреде тада малолетној оштећеној, не оправдавају искључење примене кривичне санкције у конкретном случају.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона на коју се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Љ.З., Врховни касациони суд је, на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**